

Oba kosmonauti, přikurtovaní k pérům čouhající z gauče, vzlétali a padali, umdlěli, zatínali zuby a netopýr Florián jim jako správný velitel dával povely, radil jim, povzbuzoval je a chválil. Po přestávce se jich zeptal: „Jak se cítíte?“

„Hlásím zranění,“ ozval se Eda a ukázal pochroumanou nohu. „Do vesmíru musí letět Ludvík!“

„Nevadí, Edáčku,“ chlácholil ho Hubert.

„Poletíš příště,“ přidal se Hodan.

Usadili Ludvíčka v raketě, která připomínala starý čajník, a Eda začal odpočítávat poslední vteřiny před startem: „Pět, čtyři, tři, dva, jedna, start!“

Zazvonil na zvonek z kola, Hubert škrtnul sirkou a zapálil doutnák vedoucí k raketě.

Raketa se s velkým rachotem vznesla do vzduchu a pak se zřítila dolů k zemi.

„A máme tu problém, pánové!“ hlásil Eda. „Raketa ztroskotala!“

„Floriáne, honem!“ ozval se Hodan.

„Doleť pro Ludvíčka!“ požádal ho Hubert.



Tab. 7



*Ludvíček je první
spasílek ~ kosmonaut.*